

המדיר פרק שביעי כתובות

עא.

עין משפט נר מצוה

א ז מיי פ"ב מלכות
 אשוח הלכה כג:
 ח ב ג מיי שם הל' כד
 טור אה"ע פ"י עב
 וטושי"ע י"ד פ"י ללה ספק
 ג:
 ז ד מיי פ"ב מלכות
 נדרים הלכה ד סג
 לאון רמב"ט טו"ע י"ד סי'
 גלל ספק נה:
 י ה מיי שם הלכה ה
 טושי"ע שם ספק נט:

תוספות ר"ד (המשך)

שלא פי' דן עמן פ' אלא
 סתם הדינה יוציא וי"כ
 מיד אלא לשמואל דאמר
 דאפילו בסתם לא יוציא
 עד ל' יום הכא אמאי תני
 יוציא ויתן כתובה מיד.
 ומהדר הבמ"ע שנדרה היא
 וקיים לה הוא וקסבר וי"כ
 נותן אצבע בין שניה
 פי' אין כח בבעל להודיר
 את אשתו שלא מטעום
 או שלא התקשט אלא
 כגון שנדרה היא והוא
 שמע ולא נדרה לה אלא
 קיים לה וקסברו היא נתני
 בין ח"ק בין ר"י בין ר'
 ויסי דהוא נותן אצבע בין
 שניה כלומר א"ע"פ שהיא
 נדרה לה הפשיעה עליו
 מוטל שהי' יכול להפר
 לה ולא הפר שהיא נדרה
 ע"ד שיפר לה בעלה נדרה
 וכיון שלא רצה להפר
 כל התואנה עליו מוטלת
 הלכך יוציא וי"כ. וכיון
 שלא הפר נדרה אין לנו
 לתת לו זמן שמא תמצא
 פתח לנדרה דאי נחיא לה
 לדידה למישלך כתובתה
 ומיפק לא בתקש פתח
 לנדרה אבל ברישא שנדר
 הוא שלא תיהנה מנכסיו
 [אפי' אם] נדר בסתם
 ימתין שמה ימצא פתח
 לנדרו. תניא האשה שנדרה
 בנזיר ושמע בעלה ולא
 הפר לה ר"א אומר היא
 נתנה אצבע בין שניה
 אפשי באשה נדרנית יוציא
 וי"כ אומרים הוא נותן
 אצבע בין שניה לפיכך אם
 רצה הבעל להפרי רפ"א ואם
 אפר א"א באשה נדרנית
 ולא רצה להפרי יוציא וי"כ.
 פי' ר"א מטיל כל התואנה
 והאשה תובעת גירושין
 גנאי הטילו כל התואנה
 על הבעל שקיים לה משי"ה
 יוציא וי"כ. וכיון דסתם לן
 גנאי כדנתן במתני' אלא
 ח"פ כיון שכולו להפר
 ולא הפר כאילו אומר הוא
 א"א בא"ג וכל התואנה
 מוטלת עליו. א"ג אידי
 דקאמר ת"ק א"א אמרי
 נמי אינוו א"א ולא
 דוקא אלא בוכן דהוא

שלא תטעום אחד מכל הפירות. לאו כלל פירות מדיר לה דא"כ
 לא הוה חייל דאי אפשר לה לקיים כדאמר'י בריש פרק
 שני דנדרים (דף יד:) דכי אמר קונם עיני בשינה סתם לא חייל נדר
 למיסר שינה אלא שלא מטעום בזמן אחד שבפירות כדאמרין
 בזוספתא דאפילו לא טעמה מין זה
 מעולם אכל למאי דסקלא דעמין
 דאדרה איהו ותלניו בתשמיש המטה
 חל אפילו הדירה מכל פירות כיון
 דאפשר לה לאכול ולהסגר בתשמיש
 המטה כי הוה דשליה נדרים (דף
 פט:) דאמר מיתסר כל הנאות דעלמא
 עליו כו' וסרקיה טינא שלא יהנה מן
 העולם אלמא חל הנדר:

רבי יהודה היינו ת"ק. צהולוך
 (יצמות דף מה: ושם) פי' ר"י
 דחדש דקרא שלשים יום כדדרישין
 התם ירח שלשים ימים שלשים וצמיר
 (דף ה. ושם) נמי אמרינן ואימא
 שלשים יום כדכתיב עד חדש ימים
 אכל דרצבנן לא הוה אלא חסר
 כדאמר'י צפ' אין נערכין (ערכין דף
 ט:.) וצפ"ק דר"ה (דף יט:) רש"י
 אומר רלו חדש רלו שלשים וקשה
 דהכל פריך היינו ת"ק ואצ"י נמי
 דאמר כהנא אמא לאשמועינן אית
 ליה דחדש שלשים יום ואומר ר"י
 דהכל משום דצעי למימר וזכהנת
 שנים יקיים נקט חדש וג' חדשים
 דהצמנה וט' חדשים דמזכרת דהו
 חדשים דשלשים יום משום דטורח הוא
 לפרש ולומר ל' יום וע"ר יום נקט
 חדשים ועוד י"ל דאפי' בלישנא דרצבנן
 הוה חדש שלשים היכל ללא מוכח
 אכל * היכל דמוכח שלמי:

א נמי בהא קאמר שמואל
 דאיבא צערא דתרווייהו.
 הכי גרסינן לה צלל הספרים א"ע"ג
 דכנר אלרכיניהו שפיר מלרכינותא
 קמייתא מ"מ כן דרך הש"ס שעושה
 צ' לרכינות לשני האמוראים כשיש
 לו וצוקוטרסר לא גריס ליה וצ"ל
 א"ע"פ (לעיל דף סא:) לא גריס ליה
 צטוס ספר: **בש"למא** דריב כאן
 בסתם כו'. וסלקא דעתין [א] דלתתא
 בתשמיש דאמר יאסר הנאת תשמישך
 עליו אם מטעום מאותו המין:
שנדרה היא וקיים לה הוא.
 פי' צוקטנ' ומה יש לו

עוד להמתין אי ניחא לה למישקל
 כתובה ולמיפק לא תצקש עוד פתח
 לנדרה ומימה לפירושו דמאי פריך
 לקמן ותתקשט ומיאסר אי לבי"ש כו'
 הואיל וכבר תירצנו דנדרה היא לא
 שייך המתנה ונראה לר"י דהשתא לא
 מייירי דתלניו בתשמיש אלא שנדרה הנאה באחד מכל מיני פירות כל זמן שהיא תמתיו דאם נדרה לעולם א"כ מה תרויח צמה שיוציא
 אף ע"ג דנדר של תשמיש ממתנת נדר של פירות אינה יכולה לנסול אפי' יום אחד: **ואם** אמר אי אפשי באשה נדרנית תצא בלא
 כתובה. והא דנתן צוקטנ' (לקמן עב.) נודרת ואינה מקיימת תלא צלל כתובה אכל מקיימת לה הג"מ צטאר נדרים אכל נדרים שיש צהן
 עינוי נפש אפי' מקיימת יוצאה צלל כתובה דיש חילוק צין אותם נדרים לשאר כדאמרין לקמן גבי כנסה ע"מ שאין עליה נדרים:
בעניות שא לא נתן קצבה. ועל כרחק מתני' לשמואל נדרה היא וקיים לה הוה דאי נדרה הוה הא קאמר שמואל ימתין עד שימצא
 פתח לנדרו: **אימא** רבי מאיר ורבי אלעזר אומרים היא נתנה אצבע כו'. הקשה ר"ת דהכל אית ליה לר"מ היא
 נתנה ולהכי יוציא צלל כתובה ולקמן (דף עב.) תניא רבי מאיר אומר כל היודע צאשתו שנודרת ואינה מקיימת קניטנה כדי שתדור
 לפניו ויפר לה אמרו לו אין אדם דר עם נחש כצפיפה אחת פירושו ולכן יוציא צלל כתובה משמע דלר' מאיר לא יוציא ואם יוציא יתן
 כתובה ולקמן מגיה ר"ת צשני צרייתות רבי יהודה דתרווייהו חד תנא קמני להו מדקאמר לקמן מאן דמתני אהא כל שכן אהא ואין
 נראה ללא הועיל כלום דזאת הסוגיא אליבא דשמואל אכל לרב אין צריך להגיה הצרייתות וצברי רבי מאיר ורבי יהודה היא נתנה
 מיציעל לן צקוטה צפרק ארוסה (דף עב.) צעוצרת על דת אס אסור לקיימה או לא אכל פשיעא דמלוה לגרשה וקאמר רבי
 מאיר אס הוה רוצה יכול לעכבה על ידי תקנה זו: **רבי** יוסי אומר אין א"ו נדר' עינוי נפש. משמע הכא דרמייה וקישוט לא הוה
 עינוי נפש לרבי יוסי אפילו נדרה לכמה ימים וכן נראה לרש"י מדקמני סיפא ואלו הן נדר' עינוי נפש ואי רמיית עולם הוה
 נדר' עינוי נפש הו"ל למינקט רמייה וקישוט ולא גריס צריש פרק צמרא דנדרים (דף פ.) ורבי יוסי יויוול דיומא לא שמייה יויוול
 דמשמע הא רמיית עולם הוה עינוי ומתוך סוגיא דהתם אי אפשר לגרוס כן ואין להאריך כאן: **אין** א"ו נדר' עינוי נפש. ולא גריס ואלו הן
 נדר' עינוי נפש שלא אוכל צשר ושלא אשתה יין דמשנה היא צפ' צמרא דנדרים (דף עט:) והתם גרסי' ואלו הן נדר' עינוי נפש אמרה קונם
 פירות העולם עליו וליכא למימר דהך דמייתא הכא צרייתא היא ולא משנה דכיון דמני' למפריך ממתניתין לא צדיק ממתניתין ומייתא צרייתא:
דבי גרסינן רבי יוסי אומר אין אלו נדר' עינוי נפש משום עינוי נפש הוה דאילו מיפר אכל מיפר הוה משום דברים צבינו לצבינה
 הנחת

מעשה דנים חורון. נדרים צפרק השותפין: היינו סנה קמא. דאילו
 נמי שלשים יום קאמר'י: **צמפרש**. שפירש שלשים יום הוה ללא
 כפינן ליה להוציא אלא יעמיד פרנס: משום דאיכא לערא דתרווייהו
 לא גרסינן: יוציא ויסן כצובה. לאלתר: שנדרה היא. ומה יש לו
 עוד להמתין אי ניחא לה לדידה
 למישקל כתובתה ומיפק לא תצקש
 פתח לנדרה אכל היכא דאדרה איהו
 כגון מליהנות לו ימתין שמה ימצא
 פתח לנדרו: וקסבר רבי מאיר הוה.
 שקיים נתן אצבע צין שיניה והשיכה
 לפיכך יתן כתובה. וסתם ממתניין
 ר"מ היא': אס רצה הצעל. מתחילה
 להפר יפר: ואס. לא רצה וקיים
 לה ואמר אי אפשי כו': צעניוס
 שלא נתן קצבה. יוציא ויתן כתובה.
 אלמא הוה נתן דהא נדרה היא
 וקיים הוה אוקימתא למתניתין: הכי
 גרסינן והא סנן רבי יהודה אומר
 צישאל יוס אחד יקיים. גבי
 שלא מטעום דאוקימתא נדרה
 היא וקיים הוה וקאמר רבי יהודה
 יוס אחד יקיים יתר מיין יוציא ויתן
 כתובה: אלמא צעל מלי מיפר.
 נדרי קישוט מדקנים ליה כתובה על
 שקיימו: אס ארצן אס לא ארצן.
 צנדרים' מפרש לה דאמרה תיאסר
 הנאת רמייה עליו אס ארצן ושצועה
 שלא ארצן וכן אס אתקשט תיאסר
 הנאת קישוט עליו אס צצשמיס
 אתקשט עד זמן פלוני: אס לא
 אסקשט. שצועה שלא אתקשט:
 אין אלו נדר' עינוי נפש. ואין
 הצעל מיפר דלענות נפש כתיב'ו:
 צצבגי

לה רבי מאיר ורבי יהודה אומרים היא נתנה אצבע בין שיניה לפיכך אם
 רצה הבעל להפר יפר ואם אמר אי אפשי באשה נדרנית תצא שלא
 בכתובה רבי יוסי ורבי אלעזר אומרים הוא נתן אצבע בין שיניה לפיכך
 אם רצה הבעל להפר יפר ואם אמר אי אפשי באשה נדרנית יוציא ויתן
 כתובה איפוך ר"מ ורבי יהודה אומרים הוא נתן רבי יוסי ורבי אלעזר
 אומרים היא נתנה וסבר רבי יוסי היא נתנה והתנן רבי יוסי אומר בעניות
 שלא נתן קצבה אימא רבי מאיר ורבי יוסי אומרים הוא נתן רבי יהודה
 ורבי אלעזר אומרים היא נתנה וסבר רבי יהודה היא נתנה והתנן רבי
 יהודה אומר בישראל יום אחד יקיים אימא רבי מאיר ורבי יהודה ורבי
 יוסי אומרים הוא נתן רבי אלעזר אומר היא נתנה ואם תמצא לומר זוגי
 זוגי קתני אימא רבי מאיר ורבי אלעזר אומרים היא נתנה רבי יהודה
 ורבי יוסי אומרים הוא נתן והא סתמא דלא כרבי מאיר וסבר רבי יוסי
 בעניות שלא נתן קצבה אלמא בעל מצי מיפר ורמינהו * אלו דברים
 שהבעל מיפר דברים שיש בהן עינוי נפש אם ארצן אם לא ארצן אם
 אתקשט אם לא אתקשט אמר רבי יוסי אין אלו נדר' עינוי נפש ואלו הן
 נדר' עינוי נפש שלא אוכל בשר ושלא אשתה יין ושלא אתקשט
 כבבגי

מייירי דתלניו בתשמיש אלא שנדרה הנאה באחד מכל מיני פירות כל זמן שהיא תמתיו דאם נדרה לעולם א"כ מה תרויח צמה שיוציא
 אף ע"ג דנדר של תשמיש ממתנת נדר של פירות אינה יכולה לנסול אפי' יום אחד: **ואם** אמר אי אפשי באשה נדרנית תצא בלא
 כתובה. והא דנתן צוקטנ' (לקמן עב.) נודרת ואינה מקיימת תלא צלל כתובה אכל מקיימת לה הג"מ צטאר נדרים אכל נדרים שיש צהן
 עינוי נפש אפי' מקיימת יוצאה צלל כתובה דיש חילוק צין אותם נדרים לשאר כדאמרין לקמן גבי כנסה ע"מ שאין עליה נדרים:
בעניות שא לא נתן קצבה. ועל כרחק מתני' לשמואל נדרה היא וקיים לה הוה דאי נדרה הוה הא קאמר שמואל ימתין עד שימצא
 פתח לנדרו: **אימא** רבי מאיר ורבי אלעזר אומרים היא נתנה אצבע כו'. הקשה ר"ת דהכל אית ליה לר"מ היא
 נתנה ולהכי יוציא צלל כתובה ולקמן (דף עב.) תניא רבי מאיר אומר כל היודע צאשתו שנודרת ואינה מקיימת קניטנה כדי שתדור
 לפניו ויפר לה אמרו לו אין אדם דר עם נחש כצפיפה אחת פירושו ולכן יוציא צלל כתובה משמע דלר' מאיר לא יוציא ואם יוציא יתן
 כתובה ולקמן מגיה ר"ת צשני צרייתות רבי יהודה דתרווייהו חד תנא קמני להו מדקאמר לקמן מאן דמתני אהא כל שכן אהא ואין
 נראה ללא הועיל כלום דזאת הסוגיא אליבא דשמואל אכל לרב אין צריך להגיה הצרייתות וצברי רבי מאיר ורבי יהודה היא נתנה
 מיציעל לן צקוטה צפרק ארוסה (דף עב.) צעוצרת על דת אס אסור לקיימה או לא אכל פשיעא דמלוה לגרשה וקאמר רבי
 מאיר אס הוה רוצה יכול לעכבה על ידי תקנה זו: **רבי** יוסי אומר אין א"ו נדר' עינוי נפש. משמע הכא דרמייה וקישוט לא הוה
 עינוי נפש לרבי יוסי אפילו נדרה לכמה ימים וכן נראה לרש"י מדקמני סיפא ואלו הן נדר' עינוי נפש ואי רמיית עולם הוה
 נדר' עינוי נפש הו"ל למינקט רמייה וקישוט ולא גריס צריש פרק צמרא דנדרים (דף פ.) ורבי יוסי יויוול דיומא לא שמייה יויוול
 דמשמע הא רמיית עולם הוה עינוי ומתוך סוגיא דהתם אי אפשר לגרוס כן ואין להאריך כאן: **אין** א"ו נדר' עינוי נפש. ולא גריס ואלו הן
 נדר' עינוי נפש שלא אוכל צשר ושלא אשתה יין דמשנה היא צפ' צמרא דנדרים (דף עט:) והתם גרסי' ואלו הן נדר' עינוי נפש אמרה קונם
 פירות העולם עליו וליכא למימר דהך דמייתא הכא צרייתא היא ולא משנה דכיון דמני' למפריך ממתניתין לא צדיק ממתניתין ומייתא צרייתא:
דבי גרסינן רבי יוסי אומר אין אלו נדר' עינוי נפש משום עינוי נפש הוה דאילו מיפר אכל מיפר הוה משום דברים צבינו לצבינה
 הנחת

(א) נדרים מת. (ב) לעיל
 סא: (ג) לעיל סא: (ד) נסס
 ע"ש. (ה) לעיל צב. נט:
 (ו) [מקספתא מור פ"ב ע"ש
 היטוב]. (ז) [לעיל ע.].
 (ח) נדרים עט. (ט) [לעיל
 ע.]. (י) [סנהדרין פו.].
 (יא) [דף פ:]. (יב) [צמפר ל.].
 (יג) שייך למתני לעיל ע.
 (יד) נפי' חוסי' סנהדרין יא.
 (טו) ד"ה רש"י [ג.]. (טז) כן הוה גי'
 מהרש"ל ומרש"א לא גרס
 א"י רק צהא קאמר שמואל.

גלוין הש"ס
 תוס' ד"ה רבי יהודה וכו'
 ד"בא רמב"ם שאני. ע'
 משנת מהרי"ל פ"ג סימן
 זא:

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה ר' יהודה
 וכו' שאלו ד"ה ופ"ב
 מ"ה א"ג בההיא קאמר:

הגהות הגר"א
 [א] תוס' ד"ה צשלמא.
 וס"ד דתולה כו'. ניב דאס
 לא כן לא אפשר להריס
 מפירות (ועמ"ש רבינו
 צי"ד סימן ל"ה ס"ק
 ט:).

מוסף רש"י
 דברים שיש בהן עינוי
 נפש. כדכתיב (צמפר ל.)
 לענות נפש אשה וקמת
 ואישה יפרנו (נדרים עט.).

תוספות ר"ד
 ר"י אומר וכו'. ר"י היינו
 ת"ק. אמר אביי כהנת
 אתא לאשמועינן. רבא
 אמר חדש מלא וחודש
 חסר א"ב. א"ר ל"ש אלא
 במפרש (כ"כ) אבל בסתם
 יוציא ויתן כתובה לאלתר.
 ושמואל אמר אפילו בסתם
 לא יוציא שמה ימצא
 פתח לנדרו. וק"ל ה"ל
 כשמואל בדיוני: (מתני'
 [ספקא] המדיר את אשתו
 שלא מטעום אחד מכל
 מיני פירות יוציא ויתן
 כתובה. ר"א בישראל יום
 יום א' וקיים ב' יוציא וי"כ.
 ובהנחה ב' יקיים ג' יוציא
 וי"כ המדיר את אשתו
 שלא התקשט בא' מכל
 התשמישין יוציא וי"כ. ר'
 יוסי אומר בעניות שלא
 נתן קצבה [ובעשירות] ל'
 יום פי' אם מדיר את אשתו
 שלא תאכל פרי פ' א"ע"פ
 שלא הדירה אלא מאותו
 פרי בלבד ובכל הפירות
 היא מותרת אמרי' יוציא
 וי"כ וכן נמי א"א הדירה
 שלא התקשט בבושם
 פ' א"ע"פ שהיא מותרת
 להתקשט בכל שאר מיני
 בשמים חוץ מבושם פ'
 יוציא וי"כ. ואי קשיא מה
 כח יש לו להדירה שלא
 תאכל או שלא התקשט
 הא מוקמינן לה לקמן
 בנדרה איהו וקיים לה
 איהו (וכו') הוא אליבא
 דשמואל אבל אליבא דרב
 כגון שהדירה הוא ואמר
 הנאת תשמישך אסור עלי
 כצוקם אס תאכלי פרי
 פ' או אם התקשט בשם
 פ' חילי נדרה ואקשי'
 בשלמא לרב כאן בסתם
 כאן במפרש אלא לשמואל
 ק'. פי' ברישא דתנן ל' יום
 הוה במפרש הלכך ממתניין
 ל' עד ל' יום אבל כאן

הניחא לרב אלא בר אהבה דאמר בעל מיפר אלא לרב הונא כו' פירוש משום עיניו נפש הוא דאילו מיפר הא דקאמר רבי יוסי אין אלו נדרי עיניו נפש לא שלא יוכל הצעל להפיר אלא שאינו מיפר משום נדרי עיניו נפש אלא מיפר הוא משום דברים שצניו לצינה והתם מפרש דנ"מ דאי מיפר משום עיניו נפש מיפר צין לעלמו צין לאחריס אץ צהם עיניו נפש לעלמו מיפר לאחריס לא מיפר ופריך הניחא לרב אלא בר אהבה דאמר בעל מיפר כן נמלא בספר יצן וכן איתא בנדרים (דף פא.)^א ולא כספרים שכתבו להפך ופליגי רב אלא בר אהבה ורב הונא אליבא דר' יוסי דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש אס מיפר משום דברים שצניו לצינה דרב אלא בר אהבה אמר מיפר דרחינה וקישוט הוו דברים שצניו לצינה ורב הונא לא חשיב להו דברים שצניו לצינה שלא מנינו שועל כו' ולא גרסינן הצ"ע בדברים שצניו לצינה פירוש בקישוט המסיר את השער הניחא למאן דאמר כו' דא"כ הוה משמע דפליגי אס בעל מיפר בדברים שצניו לצינה אס לאו וליחא ללא נחלק דאס שצניו לצינה דברייתא היא בעל דברים צמרא דנדרים (דף עט.) דמיפר ומפיק לה מדמתי צין איס לאשמו צין אכ צמו מלמד שהצעל מיפר דברים שצניו לצינה והכא נמי מסיק דתלנוהו לקישוטיה צמשימס המטה ותשמיש המטה הו דברים שצניו לצינה כדמוכח (צממעתא) [צמשה] בתרייתא דנדרים (דף טז):

תוספות ר"ד

נותן אצבע בין שיניה יוציא וי"כ. ר' יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה בדבר עד מתי אסרה עליה הוא דיוציא וי"כ אבל אם נתן קצבה ימתן עד אותו הזמן ובעשירות שרגילין ככל אס לא היריה יותר כפי יום אץ כופל ארבע להוציא וכמה קצבה אר"י א"י"כ חודש רבה בב"ח אר"י וי"ד שנים ר"ח אמר אב"י רגל שבנות ישראל מתקשטות ובעשירות ל' יום מ"ט אמר אב"י כח אשה חשובה מתקשטת א' ל"ל יום: מתנ' המדיר את אשתו שלא תלך בבית אביה בזמן שהן כמה בעיר חודש [אחר] יקיים ב' יוציא וי"כ ובזמן שהן כמה בארץ ארבעת רגל א' יקיים ג' יוציא ויתן כתובה פ"י יש לפרשה כגון שנוי שבעולם עלי כקונם אם תלכי לבית אבין או תאסר הנאת תשמישך עלי אם תלכי לבית אבין וכן נמי בנדרה איהו וקיים לא איהו ואצ"פ שאן אלו נדרי עיניו נפש שיוכל להפיר כגון דאמרה הנאת תשמישך עלי אסרה הך אלך שבענין זה יוכל להפיר שאם לא תלך ה"ה גורם לה שלא תלך ומצטערת ותכופ אורו לגרש הלך מצי מיפר ודרך בנות ישראל לבקר בבית אביון כ' רגל מעיר לעיר: הא גופא ק' אמרת רגל א' יקיים הא ב' יוציא וי"כ אימא סיפא ג' יוציא וי"כ הא ב' יקיים אמר אב"י סיפא אתאן לכתובת ור"י הוא רבא בר עולא אמר ל"ק כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה פ"י נהוגה א' בשלש: היריה שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא וי"כ פ"י מפני ששעל בפניה ואם היה טונן מפני ד"א רשאי פ"י רב מוקי לה בשנוי הוא הנאת תשמישך אסורה עלי אם תלכי ומפני שנוי כסתם יוציא מיד וי"כ ושמואל מוקי לה בנדרה אשה וקיים לה איהו

הניחא לרב אלא בר אהבה דאמר בעל מיפר אלא לרב הונא כו' פירוש משום עיניו נפש הוא דאילו מיפר הא דקאמר רבי יוסי אין אלו נדרי עיניו נפש לא שלא יוכל הצעל להפיר אלא שאינו מיפר משום נדרי עיניו נפש אלא מיפר הוא משום דברים שצניו לצינה והתם מפרש דנ"מ דאי מיפר משום עיניו נפש מיפר צין לעלמו צין לאחריס אץ צהם עיניו נפש לעלמו מיפר לאחריס לא מיפר ופריך הניחא לרב אלא בר אהבה דאמר בעל מיפר כן נמלא בספר יצן וכן איתא בנדרים (דף פא.)^א ולא כספרים שכתבו להפך ופליגי רב אלא בר אהבה ורב הונא אליבא דר' יוסי דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש אס מיפר משום דברים שצניו לצינה דרב אלא בר אהבה אמר מיפר דרחינה וקישוט הוו דברים שצניו לצינה ורב הונא לא חשיב להו דברים שצניו לצינה שלא מנינו שועל כו' ולא גרסינן הצ"ע בדברים שצניו לצינה פירוש בקישוט המסיר את השער הניחא למאן דאמר כו' דא"כ הוה משמע דפליגי אס בעל מיפר בדברים שצניו לצינה דרב אלא בר אהבה אמר מיפר דרחינה וקישוט הוו דברים שצניו לצינה והכא נמי מסיק דתלנוהו לקישוטיה צמשימס המטה ותשמיש המטה הוו דברים שצניו לצינה כדמוכח (צממעתא) [צמשה] בתרייתא דנדרים (דף טז):

תוספות ר"ד

נותן אצבע בין שיניה יוציא וי"כ. ר' יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה בדבר עד מתי אסרה עליה הוא דיוציא וי"כ אבל אם נתן קצבה ימתן עד אותו הזמן ובעשירות שרגילין ככל אס לא היריה יותר כפי יום אץ כופל ארבע להוציא וכמה קצבה אר"י א"י"כ חודש רבה בב"ח אר"י וי"ד שנים ר"ח אמר אב"י רגל שבנות ישראל מתקשטות ובעשירות ל' יום מ"ט אמר אב"י כח אשה חשובה מתקשטת א' ל"ל יום: מתנ' המדיר את אשתו שלא תלך בבית אביה בזמן שהן כמה בעיר חודש [אחר] יקיים ב' יוציא וי"כ ובזמן שהן כמה בארץ ארבעת רגל א' יקיים ג' יוציא ויתן כתובה פ"י יש לפרשה כגון שנוי שבעולם עלי כקונם אם תלכי לבית אבין או תאסר הנאת תשמישך עלי אם תלכי לבית אבין וכן נמי בנדרה איהו וקיים לא איהו ואצ"פ שאן אלו נדרי עיניו נפש שיוכל להפיר כגון דאמרה הנאת תשמישך עלי אסרה הך אלך שבענין זה יוכל להפיר שאם לא תלך ה"ה גורם לה שלא תלך ומצטערת ותכופ אורו לגרש הלך מצי מיפר ודרך בנות ישראל לבקר בבית אביון כ' רגל מעיר לעיר: הא גופא ק' אמרת רגל א' יקיים הא ב' יוציא וי"כ אימא סיפא ג' יוציא וי"כ הא ב' יקיים אמר אב"י סיפא אתאן לכתובת ור"י הוא רבא בר עולא אמר ל"ק כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה פ"י נהוגה א' בשלש: היריה שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא וי"כ פ"י מפני ששעל בפניה ואם היה טונן מפני ד"א רשאי פ"י רב מוקי לה בשנוי הוא הנאת תשמישך אסורה עלי אם תלכי ומפני שנוי כסתם יוציא מיד וי"כ ושמואל מוקי לה בנדרה אשה וקיים לה איהו

א) מדריס פא. ט) סס: דף טו: א) [לעיל סא:]; ד) [לעיל ע.א.]; ה) פסחים פ. ע"ש; ו) פסחים פ. ט) ג' ע"י וימך; ז) [לעיל סא:]; ח) [לעיל ע.א.]; ט) [לעיל ע.א.]; י) וצממנות נח: ד"ה ואיכא דלמרי כו' כתבו דהו מן הסוגיות הפוכות.

תורה אור השלם

1. אני חזקה ופריך במגדלות או הייתי בעיניו כמורצאת שלום: שיר השירים ח' 2. וק"ה ביום ההוא נאם ה' תקראי איש ולא תקראי לי עוד בעלי: הושע ב' יח

מוסף רש"י

כמורצאת שלום. מתכבדי עליו ומלאמי שלמה לו (פסחים פ. ט). ולהגיד שבחה. האץ היא מקובלת צבית ממיה (שם).

בבגדי צבעונין הכא במאי עסקינן בדברים שבינו לבינה הניחא למ"ד דברים שבינו לבינה הבעל מיפר אלא למ"ד אין הבעל מיפר מאי איכא למימר דאתמר ^א דברים שבינו לבינה רב הונא אמר ^ב הבעל מיפר רב אדא בר אהבה אמר אין הבעל מיפר שלא מצינו שועל שמת בעפר פיר אלא ^ב הכא במאי עסקינן כגון דתלינהו לקישוטיה בתשמיש עלי אם אתקשט כדאמר רב כהנא דאמר רב כהנא ^א הנאת תשמישך עלי יפר לפי שאין מאכילין לאדם דבר האסור לו ולא התקשט ולא תאסר אם כן קרו לה מנוולת ותתקשט ויתאסר אי ^א לב"ש שתי שבתות אי לבית הלל ^ב שבת אחת הני מילי היכא דאדרה איהו דסברה מירתה רתח עילואי והשתא מותיב דעתיה אבל הכא דנדרה איהו ושתיק לה סברה מדאשתק מוסנא הוא דסני ל' רבי יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה: וכמה קצבה אמר רב יהודה אמר שמואל וי"כ חדש רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן עשר שנים רב חסדא אמר אבימי רגל שכן בנות ישראל מתקשטות כרגל: ^א ובעשירות ל' יום: מאי שנא ל' יום אמר אב"י שכן אשה חשובה נהנית מריח קשוטיה ל' יום: ^ב מתנ' המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהיא עמה בעיר חודש אחד יקיים שנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהיא בעיר אחרת רגל אחד יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה מפני שנועל בפניה ואם היה טונן משום דבר אחר רשאי אמר לה ע"מ שתאמרי לפלוני מה שאמרת לי או מה שאמרת לך או שתהא ממלאה ומערה לאשפה יוציא ויתן כתובה: ^ג ה' הא גופא קשיא אמרת רגל אחד יקיים הא שנים יוציא ויתן כתובה אימא סיפא שלשה יוציא ויתן כתובה הא שנים יקיים אמר אב"י סיפא אתאן לכתובת ורבי יהודה היא רבה בר עולא אמר לא קשיא

א) כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה ב) או הייתי בעיניו כמורצאת שלום ג) אמר רבי יוחנן ככלה שנמצאת שלמה בבית חמיה ורדופה לילך ולהגיד שבחה בבית אביה ^א והיה ביום ההוא נאום ה' תקראי איש ולא תקראי לי עוד בעלי אמר רבי יוחנן ככלה בבית חמיה ולא ככלה בבית אביה: המדיר את אשתו וכו': בשלמא לבית המשתה איכא

א) נראה דל"ל פ"י נהוגה ל"ך תמיד בשנים יו"כ.